

ŠTURMUOTOJAS

LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTŲ FRONTO

LEIDINYS

2010 METŲ GEGUŽĖS MĖNUO

SEPTINTASIS NUMERIS

SKIRTAS

LIETUVIŲ TAUTĄ PASVEIKINTI

NACIONALINIO DARBO DIENOS PROGA

Žydai pra mūsų nelaimė!

KONSVERVATIZMAS, MARKSIZMAS IR VISOS ŠIŲ „SROVIŲ“ ATMAINOS YRA VISIŠKAI SUSIKOMPROMITAVUSIOS IR TARNAUJA VIENAM PONUI, KURIAS JAS IR SUKŪRĖ. JOS IR YRA „DEMOKRATIJOS“ PSEUDO-ALTERNATYVOS IR PASIRINKIMAI. TAUTOS ATGIMIMAS ATEIS TIK FANATIŠKAI ATMETUS VISĄ DEMOKRATIJĄ, KAPITALIZMĄ IR KOMUNIZMĄ, KARTU SUVOKUS, KAD VISA TAI YRA TIK MELO IR FARSŲ RINKINYS.

TAUTAI REIKIA DARBO, TVARKOS, DISCIPLINOS IR DVASINIO PAKYLIMO. VIENINTELĖ POLITINĖ IDEOLOGIJA, KURI GALI IŠGELBĖTI LIETUVIŲ NACIJĄ NE TIK NUO MATERIALINIO SKURDO, BET NUO VISIŠKOS DVASINĖS IR FIZINĖS DEGENERACIJOS IR RASINIĖS MIRTIES, YRA NACIONALSOCIALIZMAS.

MES NESAME „BURŽUAZINIAI“ NACIONALISTAI, KAIP DABARTINIAI „TAUTININKŲ“ KOPIJUOTOJAI, MES NESAME PIGŪS DEVYNIOLIKTOJO AMŽIAUS BURŽUAZINIAI ŠOVINISTAI. MES ESAME NACIONALISTAI IR SOCIALISTAI. TAI REIŠKIA, KAD MES SUVOKIAME NACIONALIZMĄ KAIP PRIVALOMĄ NACIONALINĖS SAVISAUGOS PRIEMONĘ, O TIKRĄJĮ SOCIALIZMĄ SUVOKIAME KAIP ANTI-MARKSISTINĮ FAKTĄ, SUSIJUSĮ SU TIKRU NACIONALIZMU. MŪSŲ SOCIALIZMAS YRA APIBRĖŽTAS ŠIUO SAKINIU:

BENDRAS INTERESAS PIRMIAU ASMENINIO INTERESO.

BENDRA TAUTOS, NACIJOS GEROVĖ YRA AUKŠČIAU BET KOKIOS ASMENINĖS NAUDOS. KAD TAUTA TIKRAI TAIP GALVOTŲ, YRA REIKALINGA NACIONALINĖ VIENYBĖ, TAČIAU, KAIP MATOME, DEMOKRATINĖ PARLAMENTARIZMO SISTEMA NACIJĄ SUSKALDO Į „PARTIJAS“ IR FRAKCIJAS BEI GRUPOUTES, KURIOS YRA VIENA PRIEŠPASTATOMA KITAI, KAD SUNAIKINTI BET KOKIĄ REALIĄ NACIONALINĘ SĄMONĘ, AR VILTĮ SUKURTI DIDINGĄ TAUTOS ATEITĮ. VISOS ŠITOS „ALTERNATYVOS“, VISOS POLITINĖS PARTIJOS FAKTIŠKAI, NESVARBU, AR ATVIRAI, AR SLAPTAI, AR SĄMONINGAI, AR NESĄMONINGAI – TARNAUJA PASAULINEI JUDOKRATIJAI – PASAULINĖS ŽYDIJOS DIKTATŪRAI IR HAGEMONIJAI.

TAS, KURIS NORI IŠVADUOTI LIETUVIŲ TAUTOS DARBININKUS – TIEK FIZINIUS, TIEK INTELEKTINIUS, PRIVALO SUPRASTI, KAD MUMS NEREIKIA ŽYDIJOS IŠGALVOTOS „KLASIŲ KOVOS“, KAIP MUMS NEREIKIA KAPITALISTINĖS ŽYDIJOS KIŠAMO PATAIKAVIMO ESAMAI SISTEMAI. MUMS, LIETUVIŲ TAUTAI, KAIP IR VISAI BALTAJAI RASEI, YRA TIK VIENAS TIKRAS KELIAS – TIKRASIS NACIONALIZMAS.

BE TO, KAD YRA IŠSITYČIOTA IŠ SAŽININGO DARBO, BE TO, KAD VISAS TURTAUS „IŠPRICHVATIZUOTAS“, KAD ŠALYJE SIAUČIA DEGENUOJANTIS CHAOSAS IR IŠSIGIMIMAS, VALSTYBĖ BUVO ATIDUOTA ŽYDIJOS VALDOMAI „EUROPOS SĄJUNGAI“, KURI VYKDO NE TIK LIETUVIŲ TAUTOS, BET VISOS EUROPINĖS ŽMONIJOS RASINĮ GENOCIDĄ.

MŪSŲ VIENINTELIS ATSAKYMAS Į TAI, JEIGU MES NORIME IŠGYVENTI IR TOBULĖTI, YRA FANATIŠKAS SUKILIMAS PRIEŠ ŠIAS JĖGAS IR „DEMOKRATIJOS“ BEI VISŲ JOS PRIELAUDŲ NEGAILESTINGAS PAŠALINIMAS IŠ NACIJOS GYVENIMO.

ŽYDIJA, DEMOKRATAI IR JŲ PAKALIKAI GEGUŽĖS PIRMAJĄ PAVERTĖ Į TIKRĄ GEDULO DIENĄ: VIENA IŠ DIDŽIAUSIŲ METŲ TAUTOS ŠVENČIŲ TAPO GEDULO DIENA, NES MES MATOME, KAD TĄDIEN LIETUVA BUVO ATIDUOTA ŽYDIŠKAJAI EUROPOS SĄJUNGAI,

kontrolę. Taigi piniginė galia laisvosios spaudos vardu vėl gali tautai pateikti ne tik nuomones, bet ir „žinias“, kurios tarnauja pinigų galios interesams. Ne tik mūsų „laisviems“ britams yra nesuteikiama jokia prasmė balsuoti tikintis kada nors gauti to, ko nori, bet jiems taip pat yra nesuteikiama net nedidelė privilegija sužinoti tiesą. Nes galia ir propaganda kartu yra jėgos, kurios interesai kertasi su tautos interesais ir kuri yra atsargi, kad ji niekada nesužinotų tiesos, rankose. Taip parlamento ir spaudos laisvės mitai susijungia skatinti tautos vergavimą.

Finansinė galia

Didžioji dalis spaudos yra atvirai valdoma piniginės galios, arba yra kontroliuojama reklamų, kurias kontroliuoja piniginė galia ir parlamentas yra paralyžiuotas kalbos,kad galia gali būti ir kitur. Get ginčas gali būti nuvestas toliau, nes ekonominė sistema, kuri yra palaikoma finansinės galios jos pačios interesų naudai ir kiekvieno tautos intereso ne naudai irgi užtikrina, kad bet kokia valdžia gali bet kada būti sulaužyta piniginės galios. Internacionalinė ekonominė sistema yra remiama kiekvienos Valstybės partijos, konservatorių, liberalų ir leiboristų kartu. Bus detaliai parodyta šios knygos trečiajame skyriuje, kad ši sistema bet kokiai valdžiai leidžia bet kada būti sulaužytai finansinės galios, kaip Britanijoje buvo sulaužyta silpna socialistų valdžia 1931 – aisiais ir silpnoji Blumo socialistų valdžia buvo sulaužyta Prancūzijoje 1937 – aisiais.

Finansams nebuvo užtenkama valdymo sistemą prieš šimtą metų užnuodyti kalbia parlamentine sistema. Finansai ekonominėje sistemoje taip pat turi galią bet kada per galvą parblokti valdžią. Tolimesne atsarga, piniginės galios finansai valdo partines mašinas, kurios, taipogi, kontroliuoja parlamentą ir valdžią.

Taigi tai galutinai yra „laisvės ir žodžio laisvės“ žemė: (1)valdžia yra paraližiuota kalbos, kad galia gali rasti kitur, sistemos; (2) valdžia gali bet kada būti sunaikinta vien piniginės galios; (3) spauda, kuri kontroliuoja nuomonę yra pati daugumoje kontroliuojama piniginės galios; (4) partinės mažinos, kurios kontroliuoja net individo teisę viešai sakyti kalbą priimančiai publikai irgi yra kontroliuojamos pinigų galios.

Tai kas yra palikta jums, „laisviems britams“ reikšti savo nuomonę ir padaryti savo valią reikšminga? Jūs galite nueiti į viešą pastatą ir skųstis, būdami tikri, kad niekas nei kiek neims į galvą to, ką sakysite. Bet net tada jūs turite būtinai būti gatvėje esant užsidarymo laikui, nes senoji moteris Vestminsteryje nori, net jūsų privačiame gyvenime, su jumis elgtis kaip su vaiku, verčiau, negu kaip su vyru.

Ten britas stovi ant gatvės, įviliotas į vergovės priėmimą žodžiais apie laisvę ir girimosi apie laisvę, kol iš tiesų jam yra nesuteikiama laisvė sava laikyti net sielą, kurią jo valdovai atplėšė nuo jo dėl vienintelės priežasties, kad ji neturi piniginės vertės.

Ar tai tikrai britas – apmulktas, apgautas,paranojiškas, išnaudojamas, paimtas vergijon? Ar karta kylanti vėl, atgimstančio vyriškumo rankomis laužanti dekadentizmo grandines ir žiūrinti su šiltomis pabudusio milžino akimis matančio žemę, kurią jis padarys savo paties.

ŠTURMUOTOJO SKAITYTOJAI!

Cia yra jau septintasis „Šturmuotojo“ numeris. Mes, Lietuvos nacionalsocialistai, džiaugiamės, kad mūsų periodinis leidinys jau gyvuoja daugiau kaip pusę metų, tikėkimės, kad šio leidinio darbas tikslingai tęsis ta pačia, Lietuvių rasinės-nacionalinės sąmonės kėlimo linkme.

Numeryje galėsite skaityti pirmąjį Siono Išminčių Protokolą (iš viso yra 24), ideologinę ir kitokią medžiagą. Jau praėjo šeši metai nuo visiškos Lietuvos de facto okupacijos, Tėvynės įkišimo į žydiškąją Europos Sąjungą.

Tuo tarpu, išsigimėlių sistema toliau dangsto pedofilijos skandalo tikrovę, mūsų visiškai nenustebintų, jeigu paaiškėtų, kad LR Prokuratūra yra pilna pederastų ir pedofilų, kurie tikriausiai dangsto savo „bendraminčius“. Rastas Drasiaus Kedžio lavonas, tačiau yra akivaizdu, kad šis vyras buvo nužudytas. Nužudytas išsigimėliško pedofilų klando, kuris užsiima savo iškrypėliškais „darbeliais“ demokratiškiausiuose „gerbiamųjų ponų“ ložėse.

Tikimės,kad tiesa ne tik šiuo klausimu, bet apskritai paaiškės ir iškils į paviršių. Tas, kuris yra Tiesos pusėje, neišvengiamai yra pranašesnis prieš Dievą.

Vėl primename skaitytojams, kad gegužės 8 – ają dieną vyks lytinių iškrypėlių maršas Vilniaus gatvėse. Tauta turi parodyti savo nepritarimą šiai degeneratyviai „demokratų“ ir žydijos bei pederastijos politikai. Visi išsigimėliai, nuo Simonko iki „tolerastų“ ir „antifa“, yra mūsų Nacijos priešai ir mes esame tikri, kad atėjus Nacijos atgimimui, jiems bus duotas negailestingas nuosprendis prieš Lietuvių Nacijos teisumą.

LIETUVA LIETUVIAMS!

degeneracijoje yra tiksliau vadinama finansine demokratija. Šito priežastis yra, kad valdymas yra paralyžiuotas parlamentinės sistemos išlaikymo jau daugiau kaip šimtą metų. Kai valdžia, rinkama tautos, yra nepajėgi sparčiam ir efektyviam veiksmui, privatūs ir įgyti interesai užima tikrąją valdymo galią, ne per balsavimą, ar tautos sutikimą, bet per nešvariai įgytą pinigų galią.

Pastaraisiais metais, juokinantys sprendimai, kurie grūmėsi per parlamentinę obstrukciją buvo nereikšmingi savo poveikiu tautos gyvenimui lyginant su didžiuliu piniginės galios naudojimu. Volstryto ir jo padalinio Londono mieste internacionalinių finansų sprendimai ir judėjimai gali pakelti kainas, sukurdami spekulianto rojų tikrosios tautos algos saskaita, arba gali sumažinti kainas, išmesdami milijonus į bedarbystę, kaip didžiulio lošimo atomazgą. Tų dalykų, kuri tikrai rūpi žmonėms, kaip tikrų atlyginimų, įsidarbinimo, darbo valandų, maisto kainų ir paprasčiausio sugebėjimo sumokėti nuomą atžvilgiu, finansai, po esama sistema, gali tautos masės gyvenimą paveikti arčiau ir baisiau, per vienos popietės sprendimą, negu gali Parlamentas su menku darbu irjuokingu tariamų mūsų heroizmu gali paveikti per dešimtmečio bėgį. Nes piniginės galios instrumentas buvo sukurtas atitikti esamas sąlygas ir išnaudoti pasenusios sistemos dekadentiškumą. Kita vertus, parlamentas buvo sukurtas žymiai anksčiau, negu egzistavo šiuolaikinė politika sutikti visiškai skirtingą faktų rinkinį.

Naujos sąlygos

Parlamentinė valdžia, praktiškai modernioje formoje, buvo pirmiausia sukurta užkirsti kelią elementarių laisvių pažeidimui gana paprastoje kaimo bendruomenėje su primityvia nacionaline ekonomika. To amžiaus faktai neturi jokio santykio su garų ir galios periodu, kurie buvo greitai pasekti didžiulių finansinio kapitalo akumuliacijų, kuris turi neribotą internacionalinį pasaulinės jėgos mobilumą. Ar yra tikrai tikėtina, kad šimtmečio ar dar senesnio laiko paralmentinė sistema turėtų būti vienodai tinkama pasitikti amžiaus, kurį revoliucionizavo mokslas, faktus?

Tačiau prielaida, kad vien tik valdymo sistema nereikalavo jokių pokyčių per didžiausių pokyčių amžių, kokią tėra žinojusi žmonija, remiasi kiekvienos iš senųjų Valstybės partijų politika: tiek konservatorių, tiek liberalų, tiek leiboristų!

Šis užpatentuotas suklydimas, kurio tautą moko visos senos partijos, žavingai įtinka finansiniam išnaudotojui. Parlamentinė sistema, sukurta tvarkyti asmeninius išsišokimus viduramžių salėmis, ar kilmingaisias yra vis dar atstovaujama kaip efektyvus laisvės gynėjas šiame internacionalinių finansų amžiuje. Būtų taip pat teisinga sakyti, kad lankas ir strėlė, su kuriais primityvūs žmogus gindavo savo ūkį nuo besibastančių vilkų yra taip pat tinkami jį apginti prieš modernios puolančios kariuomenės tankus. Bet tauta yra įtikinta, kad instrumentai, kuriais jie išlaikė kažkokią laisvės išorę praeityje yra vis dar efektyvūs išsaugoti jos laisves moderniose sąlygose tam, kad tos laisvės iš jos būtų atimamos jai net nepastebint praradimo.

Parlamentas ir laisvė

Mūsų finansiniams valdytojams puikiai tinka, kad visos partijos susijungia sakyti tautai, kad parlamentas yra vienintelis efektyvus laisvės gynėjas ir, natūraliai, nacionalinės spaudos, kurią daugiausiai kontroliuoja pinigų galia, kas yra įsakymas pakartoti tą patį refreną. Taip pat nėra nuostabu sužinoti, kad bet kas, kas drįsta teigti, kad tautos laisvė tegali būti išsaugota ir jos tik jos valia įgyvendinta per valdžios, kurią ji išrinko, patikėjimą valdyti ir veikti tautos vardu, yra senųjų partijų ir spaudos pasmerkiamas kaip tironas, kuris nori nuversti britišką laisvę. Kol tauta gali būti priviliota į įsitikinimą, kad ji šiandien yra laisva, tol jos vergija gali būti įamžinta. Taigi, kiekvienas

MŪSŲ PROPAGANDA

Mes, „Šturmuotojo“ leidėjai, bendradarbiaudami su NSDAP/AO, siekiame šviesti Lietuvį Tautą. Mūsų šviečiamasis darbas, kuriam naudojame rašytinę, politinę bei ideologinę propagandą, remiasi principu:

Nacionalsocialistinė propaganda privalo remtis tiesa ir tik tiesa ir atskleisti tiesą ir tik tiesą.

Stengiamės suteikti alternatyvą sistemos kontroliuojamai valstybinės plutokratijos propagandos mašinai, tačiau puikiai suprantame, kad pagrindinė propaganda negali kaip lygi su lygia kovoti prieš sistemos kontroliuojamą propagandą. Mes ir kiti mūsų bendraminčiai neturime priėjimo prie televizijos, radijo, ar k. t. medijos priemonių. Dėka „demokratinės“ politinės cenzūros, mes taipogi negalime atvirai ir „legaliai“ platinti „Šturmuotoją“, ar kitokias publikacijas. NSDAP/AO padės šviesti Lietuvį Tautą ir vesti informacinę-propagandinę kovą prieš žydijos sistemą.

Mūsų žodį ir propagandą skleisti gali padėti kiekvienas, kuris nėra abėjingas savo Nacijai ir rasei, kam rūpi Lietuvos ateitis. Tas, kas nori padėti, tegul mums rašo laiškus elektroniniu paštu, tegul spausdina ir platina mūsų leidinius ir taip pat skleidžia nacionalsocializmo idėjas žodžiu. Iš minties gali kilti žodis, o žodis turi duoti pradžią **VEIKSMUI**. Tačiau susiduriame su faktu, kad Nacija dar toli gražu nėra subrendusi Nacionalinei Revoliucijai. Kad tai galėtų tapti realybe, yra reikalinga dvasinė revoliucija nors dalyje Tautos masių. Ta Tautos dalis turės sudaryti išsivaduojamosios kovos smogiamąją jėgą. Surinktą šį branduolį yra reikalinga tikslinga, bet gili ir nuoširdi propaganda, kuri pažadins ateities kovotojus.

Tautos niekaip negali išgelbėti žydofilinės „alternatyvos“, kurių Lietuvoje yra apstu. Visada vienintelis kelias į konkretų kilnų tikslą būdavo ideologiškai radikalus, teigiama to žodžio prasme, fanatiškas ir bekompromisinis. Mums tai rodo istorija. Prisitaikėliai tampa arba bailiais niekšais, sistemos pakalikais, arba yra politiškai vedžiojami už nosies.

Norint padėti pagrindus nacionalsocialistinės propagandos mašinai Lietuvoje, yra reikalinga aktyvi veikla. Norint sukurti galingą nacionalistinę organizaciją Lietuvoje, taipogi yra reikalinga aktyvi propaganda, nes sveika organizacija niekada negali atsirasti anksčiau už sveiką ir gerą propagandą. Prie šios propagandos turi prisidėti kiekvienas mūsų leidinys ir taip pat kiekvienas Lietuvis nacionalistas.

Remdamiesi šituo teiginiu, mes toliau tęsime savo šviečiamąjį darbą ir mėginsime žadinti Lietuvį Tautą savo leidiniais.

Šturmuotojo redakcija

OSVALDAS MOSLIS

„RYTOJ MES GYVENAME“

PRATARMĖ IR I DALIS

Redakcijos žodis

Mes čia publikuojame britų nacionalisto, Osvaldo Moslio knygos „Rytoj mes gyvename“ („Tomorrow we live“) pirmąją dalį ir pratarinę. Tai yra neilgas įvadas į Britanijos Fašistų Sąjungos („British Union of Fascists“) politines idėjas, galima sakyti, kad čia yra beveik programinė medžiaga. Žinoma, iš to, ką pateikiame čia, pilno vaizdo susidaryti tikrai negali išeiti, kadangi tam derėtų perskaityti visą veikalą (be jo yra ir daugelis kitų, taipogi ir Moslio autobiografija), tačiau manome, kad ši publikacija gali prisidėti prie Lietuvių nacionalsocialistų idėjinio švietimo. Tikimės, kad skaitytojus sudomins šis tekstas.

PRATARMĖ

Trisdešimt keturių tūkstančių žodžių knyga tegali skaitytojui pasitarnauti kaip įvadas į Britų Sąjungos dvasią ir politiką.

Tema yra per didelė, kad būtų detalčiai paaiškinta tokioje ribotoje erdvėje. Bet skaitytojas, kuris domėsis toliau, Britų Sąjungos publikacijose atras detales apie kiekvieną dienos temą. Mano kolegų knygos ir pamfletai,

„pageidavimų“. *Lietuva tapo anti-europietiškos, iš tiesų, žydiškai afrikietiškos Europos kolonija.* To paneigti, kad ir kaip to norėtų demokratizmo ir plutokratijos liokajai, neįmanoma. Europos Sąjunga skelbiasi „vakarų“ „vertybių“ gynėja, tačiau kasgi tie „vakarai“ šitame kontekste? Tai neturi nieko bendro su tuo, kas iš tiesų yra Lietuvą ar Europa, tikrąją, rasinę to prasme. Tai veikiau yra Prancūzijoje iš žydijos ir egalitarizmo kilęs liberalizmas, suplaktas su laukinių Afrikos negrų genčių „kultūra“. Štai kas yra „multirasinė“ visuomenė. Arba ji bus sunaikinta ir visa Europa apsivalys, arba mes, kartu su visomis ariškomis tautomis, būsime pasmerkti gėdingai pražūčiai.

Europos Sąjunga diktuoja teisę, ne šiaip teisę, o internacionalinę teisę. Taigi, Lietuvoje viršų ima būtent internacionalinė masonijos kontroliuojama ir nustatinėjama teisė. Netgi pagal „demokratų“ nustatytą standartą Lietuva negali vadintis tikrai nepriklausoma, suverenija valstybe. Tokia ji ir nėra. Tokia ji ir nebuvo nuo komunizmo ir kapitalizmo, „demokratijos“ pergalės Europoje. Kovo 11 – ojo tebuvo pigus farsas, tie patys signatarai bei naujieji demokratinio-parlamentinio žaidimo „lošėjai“ pardavė Nacijos likimą žydijai už Judo auksą ir gerą materialų savo ir savo šeimų bei klanų gerbūvį.

Kadase Lietuva buvo žydo-bolševikinės Sovietų Sąjungos sudėtyje. Toms pačioms jėgoms tai suorganizavus, TSRS patyrė krachą, nes judokratijai pasidarė nebereikalinga, nenaudinga struktūra. Tačiau „demokratų“ šeimininkai nutarė Lietuvą ir kitas šalis įkišti į naujesnį žydijos „projektą“ – „Europos Sąjungą“, kuri ne tik kontroliuoja šalis, bet užsiima jų degeneravimu, negridizacija ir sužydinimu. Tas vyksta ir dabar.

Žinoma, jokie ištižę, taipogi liberališkai ir pasileidę „antoglobalizmai“ čia *nepadės*. Tie žmogeliai tėra vedžiojami už nosies. Norint išsivaduoti iš šitų pančių, reikia suprasti, kad šio klausimo esmė yra ta, kad ne tik Valstybė nėra nepriklausoma, bet kad *yra vykdomas sistemingas Lietuvių Nacijos ir visos ariškosios žmonijos – baltosios arijų rasės – genocidas. Ir už šito yra būtent žydija.* Vienintelis būdas išsivaduoti iš šito jungo yra taip pat išsivaduoti iš judokratijos. Europos tautoms supratęs rasinę-nacionalinę Idėją, Europa atgims, bet ne kaip kosmopolitinė žydų „imperija“, o kaip tikra Europa, gryniausia, rasinė šito prasme.

Nugalėjus nacionalsocializmo Idėjai, visi šitie parazitai ir mūsų Nacijos bei rasės priešai bus negailestingai nubauti ir teisingumas bus įgyvendintas. Visos priemonės bus panaudotos tikslui pasiekti. Paskutinė pergalė bus mūsų!

LIETUVA, PABUSK!

Šturmuotojas Juozas

Žydas nuo griovio šonu – tolyn, tolyn, vis žiūrėdamas į griovį, ir šlamšt į griovį iš kitos kelio pusės! Vyrai juoktis. Išlipęs iš griovio, Irškus netvėrė nesukeikęs:

- O, kad tave velniai!
Ir nušleivojo toliau.

Aukščiau pasakiau, kad daugiau Irškus nelindo vogti. Tai vienok nerodo, jog, būtent, jis visai nevogęs. Mažmožius vaginėjo ir toliau, tik jau į trobas, kaipo tikras vagis, nesikėsino daugiau lįsti.

Gudaitienė rado jį sykį savo darže beskinant agurkus.

- A, tu, biaurybe, ar neisi iš daržo! – suriko šeiminkė.
Netikėtai sučiuptas Irškus, slėpdamasis, įkišo galvą į kopūstus ir tūno, manydamas, jog jo dabar niekas nemato. Į ūkininkės balsą išėjo šeimyna ir, išvydus tokią keistą „baiką“, ėmė prašyti jos, kad ji, nieko daugiau nesakius, eitų į pirkią. Patys bernai greičiausiai ant takelio, kuriuo reikėjo Irškui eiti namon, nutiesė ties purvynu šiaudų saują ir pakišo po ja virvutę.

Kada viskas nutilo, Irškus, metęs agurkus, bėgti iš daržo! Bet kai tik priėjo prie šiaudų, vyrai, už medžių pasislėpę stovėdami, pakėlė virvutę, - Irškus ir griuvo į purvyną.

Besikeliant Irškui, vienas iš vyrų ištraukė virvutę iš po šiaudų, ir slėpdamies už medžių, abudu nubėgo tolyn, žiūrėdami, kas bus.

Irškus atsikėlęs ilgai kraipė galvą, pakratęs šiaudus ir purvyną dar nagais išgraibęs.

Nuo to laiko padėk, būdavo, šiaudų pluoštelį skersai kelio Irškui, ir jis jau nežengs per jį, tiktai apeis aplinkui iš tolo.

III

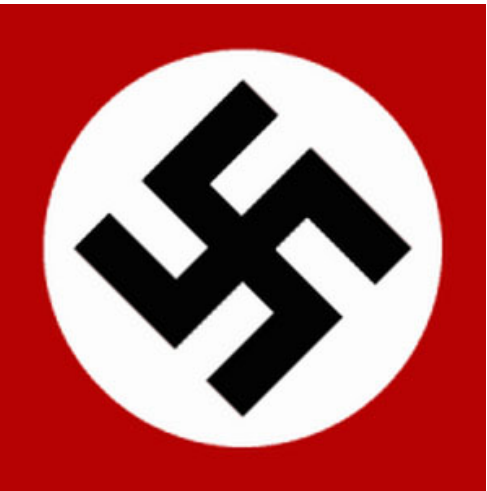
Žiemos metu atėjo pas mus Irškuvienė, ir juodvi ilgai šnekėjosi su mama; ką kalbėjo – gerai visa ko negirdėjau. Tik atsimenu Irškuvienės žodžius: „Nemezga mazgelis, nemezga mazgelis, kad pažiūriu iš kampo – giltinė plumpt, plumpt, plumpt!“...*

Menu dar ir tai, jog žydė išėjo linksmesnė, nekaip atėjo, o tarnaitė paklausta, ko Irškuvienė verkė, atsakė man: „Irškus nusprogo“.

Nemaža buvo žmonių, kurie ir gailėjo Irškaus, pridėdami, jog nebus dabar kam siūti ir reiks siuvėjo toli ieškoti. Bet nepraėjo ir pora metų, kaip iš kaimyniškių vaikinų atsirado vienas pramoko siūti ir dirbo dar už pigesnius pinigų nekaip Irškus. Ir dabar teko man girdėti gana įdomią kalbą.

- Tai ar tu žinąs, - kalbėjo vienas iš Irškaus gailėtojų, - tai beveik ir gerai, kad Irškus nusistakorijo. Siuvo jisai

* Žydai turi pasaką, jeigu siuvant marškinius nemezga mazgelis, tai mirs tas, kuriam siuva marškinius, arba jo artimas giminė.

Šturmuotojas Juozas

NACIONALIZMAS – VIENINTELIS TAUTOS KELIAS

Aš labai dažnai kalbu apie tai, kaip yra naikinama mūsų Nacija ir mūsų rasė. Kodėl aš tai pastoviai „linksniuju“ „Šturmuotojo“ skaitytojams? Būtent todėl, kad noriu, jog idealistiškai mastantis Lietuvių Tautos kontingentas pradėtų suvokti tikrojo nacionalizmo ir nacionalsocializmo idėjų esmę. Viso ko pradžia yra mintis, iš kurios kyla žodis. Žodis, švietimas, edukacija, propaganda – neišvengiamos politinio veiksmo prielaidos, kuriomis šiam veiksmui turi būti sukurtos atitinkamos galimybės, kad veiksmas nebūtų bergždžias. Čia norėčiau trumpai pakalbėti apie tai, kokia ateitis laukia, arba gali laukti Lietuvių Tautos.

Kaip matome, demografinė mūsų **NACIJOS** situacija yra tragiška: mes biologiškai einame išnykimo link. Viena iš pagrindinių bėdų yra ta, kad demo-liberalinis režimas sugebėjo, per sistemingą žydiškai kosmopolitinę indoktrinaciją pakirsti Tautos savisaugos jausmą, jos nacionalinę ir rasinę sąmonę. Kur mus, Lietuvių Tautą, nuves demokratijos kelias? Yra akivaizdu, kad jis veda į mirtį ir ***tik*** į mirtį, nesvarbu, kad ji „humaniška“, lėta ir, pridursiu, gėdinga.

Pažiūrėkime į tai, kas dabar vyrauja mūsų visuomenė: tautiečiai yra visiškai susvetimėje, nacionalinės kultūros praktiškai nebėra, dominuoja degeneratyvios srovės, jaunimas vedamas materialistinės beprotybės keliu, tuo tarpu toks dalykas kaip Nacija, kaip Dievas – visiškai svetimos koncepcijos „moderniam žmogui“. Matome, kad tokia visuomenė neturi gyvenimo, kad toks žmogus neturi gyvenimo, o tik tuščią ir vegetatyvią egzistenciją, tačiau egzistenciją ne kilniausia, o būtent žemiausia ir niekingiausia galima prasme. ***Kas mūsų Tautai ir mūsų rasei gali iš naujo įkvėpti idealizmą, reikalingą tikram gyvenimui, šlovingam žygiui į ateitį? Atsakymas yra: nacionalizmas ir rasinis idealizmas – vienintelis dalykas, kuris gali mūsų Naciją ir, kartu visą baltąją rasę pakelti iš degeneracijos, ištvirkimo, letargo, materializmo ir dekadentizmo bei plutokratijos jungo. Nacionalsocialistinė Idėja mums rodo vienintelį kelią į sveiką Nacijos ateitį.***

Dabartinė sistema mūsų Tautai ir jaunimui neduoda jokio konkretaus dvasinio, ar kitokio idealo. Toks dalykas dabar esti visiškoje abstrakcijoje, jam „pakaitalu“ būna pigūs ir tušti „demokratijos“ bei „tolerancijos“ ir „laisvės“ (dvasinės vergijos, maskuojamos visišku pasileidimu) lozungai. Eidami šitokių „vertybių“ rodomu keliu, mes einame į rasinę Tautos pražūtį. Tačiau yra kitas kelias, yra doras, teisingas, logiškas ir garbingas kelias. Žinoma, jis nebūtinai lengvas ir nebūtinai malonus ištižėliams. ***Tas kelias yra radikalusis nacionalizmas.***

Irškus šleivakojis buvo tai žydas neapgavikas. Buvo tai vienas vienintelis žydas, kuris iš žmogaus nieko neišviliojo, kuris niekados žmogaus neapgavo. Klausite gal manęs, dėl ko tai taip buvo? Dėl to, kad Irškus buvo taip kvailas, taip kvailas, jog jau antro tokio sunku rasti. Jis jau nieko ir negalėjo apgauti.

Kuo jis maitinosi? Jis buvo siuvėjas ir siuvo. Ką jam, būdavo, duoda, tą jis ir „susiuva“. Duos jam kelnes siūti, jisai kelnes siuva, duos jam šalbierką-liemenę – jis liemenę. Jeigu jam kas būtų pakišęs šunį prisiūti prie bobos sijono, tai jis ir tą būtų padaręs.

Ir taip Irškus buvo geras žydas ir teisingas. Geras tai geras. Bet viena nekontė, jeigu jam kas, būdavo, surinka: „Irškau, mee!“ Užsidegdavo piktumu ir, tvėręs kokį nors pagalį ar ką kitą į rankas, šleivodavo mušti. Žinomas dalykas, kol jis šleivoja, vaikai, kur jį taip, būdavo, erzina, kažin jau kur atsidūrė ir vėl rėkia: „Irškau, mee!“ Irškus vėl bėga mušti, puola ir vėl atsikėlęs šleivoja, o tuo tarpu vaikai taikosi tyčia sustoti už nelygumos ir rėkia: „Irškau, mee!“ Ir taip be galo, kol Irškus pailsęs ir parpuolęs daugiau nebegali jų vyti, o tik gulėdamas keikia, arba kol vyresnieji žmonės pamato ir nuveja vaikus.

Ir ne be reikalo jis nemėgo šito riksmo.

Buvo dar jaunas, kada, neradęs sau maisto mieste tarp žydų, gudresnių už jį, atsivilkio į sodžių siuvėju. Ir atsivilkio su tokia nuomone, su kokia sostinės gyventojas eina į apygardą: Aš esmi protas ir išmintis, ir visi man turi tarnauti.

Bet kas? Žmonės nenorėjo tarnauti, nors ir Izraelio sūnui, o be to, ir patį nelabai gerbė. Pamačius tai, Irškuvienė ėmė kolyti savo vyrą, kad jis kvailas ir nemokąs apgauti gojų.

- Oi, eidamas į kaimą, tu sakei, jog tau žmonės tarnaus, o tu kaip koks kunigaikštis sėdėsi! Tu sakei, jog Izraelio Dievas taip visados padaro, kad žydai ponauja, o gojai jiems dirba. O dabar kas?
- Niu, o kas? – klausė Irškus savo ruožtu.
- Dar tu klausi? Tu, kaip arklys, dirbi žmonėms.
- Oi, aš dirbu su adata, niu, o adata, adata – ne vežimas!
- Niu, ne kaip arklys, tai kaip durnas jautis!
- Niu, kaip jautis tai negali būti! Jautis tuojau nulaužtų adatą! Jis ir mazgelio nemokėtų ant siūlo užmegzti!
- Oi, kam man tas tavo mazgelis? – rėkė Rachanė nenustodama, - tu esi elgeta, o aš, kaipo tavo pati, neturtingesnė.
- Niu, kaip tai tu gali kalbėti, kad aš elgeta? Pagal Talmudą visa tai, ką tu čia aplinkui matai, ne gojams priklauso, tik tai man, Aš esu jų viešpats ir ką noriu, tai ir darau su jų turtu, nes jų lobis yra mano lobis.

Po šitai šnekai kaime pradėjo žmonės pasigesti tai šio, tai to, ko pirma niekados nebuvo. Keno tolkos, keno audeklo galas, pagaliau dingo pora avių. Žmonės tai vieną, tai kitą sodiečių įtarinėjo, bet nieko negalėjo susekti.

Lietuvoje baltosios rasės ir Lietuvių Nacijos priešai rengia du „paradus“ – „demokratai“ ir pederastai – gegužės 8 – ają, o žydiškojo bolševizmo pakalikai – gegužės 9 – ają. Žinoma, tai šitų išsigimėlių pergalės dienos, juk tądien neva buvo „nugalėtas fašizmas“. Tačiau tikrieji dabar gyvenantys ir dirbantys nacionalistai yra gyvas įrodymas, kad jie to „fašizmo“ nenugalėjo ir, kad atėjus laikui, tas „fašizmas“ juos *negailėstingai išmes į istorijos šiukšlių krūvą.*

Antrasis pasaulinis karas baigėsi žydijai naudinga pabaiga, tačiau mums, nacionalsocialistams, tai tik vienas pralaimėjimas, bet tai nereiškia, kad žydija viešpataus amžinai. Kad „demokratija“ ir marksizmas būtų pašalintos ir sunaikintos visiems laikams, kartu su pasauline judokratija, mums yra reikalingas Europos tautų pabudimas ir tikrųjų arijų rasės dvasinių vertybių atgimimas, kitaip mes būsime pasmerkti vergauti.

Tikimės, kad atsiras Lietuvoje žmonių, kurie išdrįs pasipriešinti šiems **ŽYDŲ TIRONIJOS** ir **IŠSIGIMIMO** pergalės maršams, kurie parodys, kad dar yra tokių, kurie kovos už Naciją iki paskutinio atodūžio.

Kol mes gyvi, tol šitie parazitai savo „pergalės prieš fašizmą“ ir neturi. Jie jos ir *neturės*. Demokratai, kažkurią dieną jums ateis akimirka, kai atsakysite už savo išdavystę ir parsivadimą pasauliniam sionizmui, ateis diena, kai stosite prieš **NACIJOS TEISMĄ**. Tada jūs būsite teisiami **NACIJOS** kardų, kuris nepažįsta gaileščio išdavikams ir Tautos priešams.

išrenka žmogų jį pakeisti. Kancleris bus renkamas iš senato. Jis neša atsakomybę už kiekvieną valstybės vidaus ir užsienio politikos aspektą ir yra pasirengęs paaukoti net savo gyvybę, jei to prireiks, vardan šių politinių reikalų. Kancleris pats renka savo ministrus ir darbuotojus. Jis pats prisiima pilną atsakomybę už jų veiksmus ir, taipogi, savaime suprantama, kad jis gali, savo valia, juos priimti, ar atleisti. Ar tokios valdymo sistemos galva yra prezidentas, ar monarchas, yra nesvarbu. Kancleris svarbesnis ir jūs galite būti tikras, kad mes užtikrinsime, kad jis būtų drąsus ir vientisas vyras.

Karas ir pacifizmas

Klausiantysis:

„Jūs visada esate bėdų kėlėjas! Jūs nenorite taikos ir tvarkos, jūs norite konflikto. Karu ir pasibaigs jūsų išmintis!“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Dabar atrodo, kad jūs tuoj apsiiverskite! Jūs kalbate apie taiką. Kas mums duota šiandien - ar tai taika? Ar taika, kai milijonai yra ant gatvių, be darbo, be maisto? Ar taika, kai jauni vaikai turi mirti iš bado, kai žmonės nusižemino iki valkatavimo, kai ši, kadaise klestėjusi mūsų Vokietija, darosi panaši į dykynę? Ką mes patiriame nuo 1918 metų yra nesibaigiantis karas ir šis karas auga vis baisesnis ir žiauresnis kiekvieną dieną. Pasižiūrėkite į citatas iš internacionalinės akcijų biržos - tai yra karo pranešimai iš ekonominio karo būstinės ir pažiūrėkite - vokiečiai darbininkai ir jų šeimos miršta nuo šio karo! Tai yra jūsų taika. Tai kapinių taika. Jūsų tvarka yra vienalytė mirties tvarka. Ne, tikrai, mielas drauge, mes to nenorime. Mes šauksime į kovą prieš tai. Mes pakviesime žmones atsikratyti savo engėjų ir sulaužyti grandines, kurias mums uždėjo žydai. Tik kova už tikrąją taiką gali naciją išvesti iš mirties. Amžinasis gamtos principas yra ne teisingumas, o jėga. Ir todėl mes norime sustiprinti savo naciją, kad ji išgyventų kovoje už gyvynimą. Pacifizmas nesuteikia taikos. Priešingai! Istorija mums rodo, kad tautos ir nacijos, kurios jau nebeturėjo pasirengimo ir valios ginti savo egzistenciją jėga, jei taip prireiktų, visada prieidavo gėdingą galą. Mes apginsime savo žmones nuo tokio likimo. Jie augs stiprūs, valia ir dvasia, jie nebus pažeminti kaip atstumtieji tarp tautų. Mes norime savo teisių ir šios teisės yra: laisvė, duona ir gyvybinė erdvė. Jei mums šios teisės nebus suteiktos, mes už jas kovosime. Kova už laisvę, duoną ir gyvybinę erdvę yra kiekvieno reikalas, aukščiausiojo piliečio, kaip ir žemiausiojo. Tai yra visos nacijos reikalas. Bendra aštuoniasdešimties milijonų išlikti pasiryžusių vokiečių jėga verčiau eis ilgą kelią link taikos įtvirtinimo, negu meluos apie žmogaus teises.“

Vokietijos laisvė

Klausiantysis:

„Ir kas bus viso šito galutinis rezultatas?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Galutinis rezultatas bus vokiečių tautos laisvė vokiečių žemėje. Ši laisvė užtikrins duoną ir gyvenimą kiekvienam dirbančiam vokiečiui. Ji su savimi neša moralines ir dvasines jėgas, su kuriomis mes formuosime naują amžių. Mes norime pasiekti daugiau, negu tik naują sistemą. Mes norime pasiekti naująjį žmogų, kuris, geresnės mūsų įgytos pasaulėžiūros sąlygomis, galės judėti į ateitį.

Ateitis bus mūsų, arba jos nebus iš viso. Liberalizmas mirs, kad socializmas gyvuotų. Marksizmas mirs, kad nacionalizmas gyvuotų. Tada mes kursime naująją Vokietiją - nacionalistinį socializmo Trečiąjį Reichą.“

Auksas. Tikėjimas. Patvaldystė. Mūsų laikais valdančiuosius liberalus pakeičia aukso valdžia. Buvo laikai, kai valdė tikėjimas. Laisvės idėja neįgyvendinama, nes niekas nemoka ja saikingai naudotis. Pakanka tik kuriam laikui liaudžiai suteikti savivaldą, kai ši tampa palaida bala. Nuo to momento kyla tarpusavio vaidai, greitai pereinantys į socialinius karus, kuriuose valstybės sudega ir jų reikšmė pavirsta pelenais.

Kapitalo despotizmas. Bet koku atveju valstybė, ar išsekdamą savopačios konvulsijose, ar dėl kilusių vidinių kivirčių atiduota išoriniam priešui, gali save laikyti negrižtamai žuvusia: ji mūsų rankose. Kapitalo, kuris visas yra mūsų rankose, despotizmas ištiesia jai šiaudą, už kurio valstybei, nori ji to ar nenori, reikia laikytis, nes priešingu atveju yra reali grėsmė nusiristi į prarają.

Vidinis priešas. Tą, kuris paveiktas liberalių samprotavimų pasakytų, jog tokio pobūdžio dalykai amoralūs, aš paklausiu: jei kiekviena valstybė turi du priešus ir jeigu jai leidžiama, to nelaikant amoralumu, griebtis visokių kovos su išoriniu priešu būdų, kaip antai: nesupažindinti priešo su planais ir gynybos puolimu, užpulti jį nakčia arba didesniu žmonių skaičiumi, tai kodėl gi tokias pat priemones blogesnio priešo visuomenės santvarkos ir gerovės ardytojo atžvilgiu galima vadinti neleistinomis ir amoraliomis?

Minia. Anarchija. Ar gali sveikas logiškas protas tikėtis sėkmingai valdyti minias protingais įkalbinėjimais, jei paviršutiniškai liaudžiai beprasmiški prieštaravimai gali atrodyti malonesni? Smulkmeniškos aistros, įtikinėjimai, papročiai, tradicijos ir sentimentalios teorijos skatina žmonių minioje ir minios žmonių politinį susiskaldymą, o tai trukdo susitarti net protingai juos įkalbinėjant. Kiekvienas minios sprendimas priklauso nuo atsitiktinės ar parengtos daugumos, kuri, nesuvokdama politinių paslapčių, priima absurdišką nutarimą, tampantį anarchijos užuomazga valdyme.

Politika ir moralumas. Politika neturi nieko bendro su moralumu. Valdytojas, besivadovaujantis morale, yra nepolitiškas, todėl netvirtas savo soste. Norintysis valdyti turi nevengti gudrumo ir veidmainystės. Didžiosios liaudies savybės – atvirumas ir sąžiningumas – politikoje yra ydos, nes jos nuo sosto nuverčia geriau ir tikriau negu stipriausias priešas.

Galingesniojo teisė. Mūsų teisė – jėgoje. Žodis „teisė“, yra atitrauktinė ir niekuo neįrodoma mintis. Tas žodis reiškia: duokit man tą, ko aš noriu, kad aš tuo pačiu įrodyčiau, jog esu stipresnis už jus. Kur prasideda teisė? Kur ji baigiasi?

Valstybėje, kur yra blogai organizuota valdžia, įstatymų ir valdytojo susilpnėjimas dėl supuvusio liberalizmo veikimo, aš imu naują teisę – stipriojo teisę pulti ir sutriuškinti visą esamą tvarką ir nuostatas, uždėti ranką ant įstatymų, pertvarkyti visas įstaigas ir tapti valdovu tų, kurie mums suteikė savo jėgos teises, patys savanoriškai ir liberaliai jų atsisakę.

Masonų-žydų valdžios galybė. Mūsų valdžia, kai šiandien yra susvyravusios visos kitos valdžios, bus galingiausia ir stipriausia iš visų kitų valdžių, nes ji bus nematoma ligi tol, kol tiek sutvirtės, kad jos jau nebegalės jokia gudrybė nuversti.

Tikslas pateisina priemones. Iš laikinojo blogio, kurį mes esame priversti dabar padaryti, gims gera, galinga valdžia, kuri nustatys teisingą žmonių būties mechanizmo ėjimą; senąją tvarką šiuo atveju suardys liberalizmas. Rezultatai pateisina priemones. Kreipkim akį savo planuose ne tiek į tai, kas gera ir dora, kiek į tai, kas reikalinga ir naudinga.

Prieš mūsų akis stovi planas, kuriame strategiškai pravesta linija, nuo kurios mums nebegalima atsitraukti, nes kitaip visas žydų amžių darbas žlugtų.

Žabalių minia. Išdirbant gerą veikimą reikia turėti galvoje minios akiplėšiškumą, nepastovumą, nenuolatumą, jos nemokėjimą suprast ir gerbt saavojo gyvenimo sąlygas, savo gerovę saugoti. Reikia atminti, kad minios galia

Jūs galite sakyti, kad tai yra baisu - tai yra taip, kaip yra, mes turime su tuo susigyventi ir kovoti. Istorija yra formuojama gamtos dėsnių, o ne prisitaikėliškų marksistinių frazių. Gamta mėgsta įvairumą, o ne vienodumą. Ji nenori sumaišytos žmonijos košės - ji nori žmonijos, sudarytos iš įvairių tautų ir rasių, tarp kurių stipresnės privalo valdyti silpnesnes. Mes pastebėjome šį faktą ir esame pasiryžę veikti, atsižvelgdami į tai, kad padėti savo, vokiečių nacijai, nusikalti jai reikalingus ginklus, kurių jai reikia kovoje už egzistenciją šioje Žemėje, kad ji galėtų iškilti šiame kovos pasaulyje ir triumfuoti stipresnė prieš silpnesnius. Tai mes vadiname būvimu nacionalistiškais!“

Produkcija ir nacionalizacija

Klausiantysis:

„Visa tai tvarkoje ir gerai. Bet visa tai buvo tik kalbos. Dabar, svarbiausias dalykas, kaip jūs įsivaizduojate socialinės problemos sprendimą?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Kaip įsigilinti į šį klausimą: kokia yra socialinės problemos natūra? Septyniolika milijonų darbininkų yra besąlygiškai priklausomi nuo kapitalizmo, kuris visiškai kontroliuoja visus produkcijos metodus, tad jie yra priversti parduoti savo pačių vienintelį kapitalą - savo darbo jėgą, žemiausia galima kaina. Ir dėl šios priežasties jie tiesiogiai jaučiasi išstumti iš visuomenės (valstybės, tautos, nacijos, kaip bevardintumėme), kuri tyliai toleruoja šią situaciją. Esant tokioms sąlygoms, tautos saugumas palūžta ir ji būna padalinta į dvi grupes: vieną, kuri nori matyti valstybę apsaugotą ir kitą, kuri nori eiti prieš ją. Per tokį vidinį susiskaldymą, nacija yra pašalinta kaip jėga, kažką lemianti didelėje istorijoje.

Šito atžvilgiu mes reikalaujame:

1. Visko, ką gamta davė tautai: žemių, upių, kalnų, miškų, gamtinių išteklių virš žemės ir po žeme, oro - visa tai iš principo priklauso tautai, kaip visumai. Jei kam nors tai priklauso, tai tas žmogus gali būti tautos turto nuomininkas ir turi būti atsakingas valstybei ir nacijai. Jeigu jis valdo jam pateiktą turtą prastai, arba kaip nors kenksmingai, tautos atžvilgiu, valstybė turi teise nutraukti jo teises į tą nuosavybę ir ją gražinti tautai, kaip visumai.

2. Kas liečia jėgą, talentą, išradingumą ir verslą, gamyba išlieka individo provincija. Valstybė garantuoja, kad kiekvienas produktyvus žmogus, ar jo darbo priemonės būtų raumenys, ar intelektas, būtų aprūpintas didžiausia įmanoma dalimi produkto ir pelno, kylančio iš produkcijos.

3. Produkcija, kuri yra iš esmės baigta ir, taipogi, nereikalauja daugiau jėgos, talento, išradingumo ir verslo (transportavimo, kominikacijų, kreditų, sindikatų ir t. t.), yra gražinama valstybei.

Šitaip produkcijos ciklas apsisuka ratu ir vėl įtraukia kiekvieną atasakingą darbiniką į savo veiklą. Padarydami šitokią sistemą veikiančią, mes išlaisviname produktyvumą iš atlygio vergijos grandinių. Šito rezultatas bus laisva tauta su laisva ekonomika, laisvoje šalyje: nacionalinė bendruomenė.“

Parlamentas ir politinės partijos

Klausiantysis:

„Ir tam prireikė naujos partijos? Kodėl jūs tiesiog nenunešėte šios politinės programos į jau egzistuojančią parlamentinę partiją? Tikrai kokia nors norėtų ją paremti!“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

savo sūnui politinių reikalų ėjimo paslaptį taip, kad niekas nieko iš šalies nematydavo, kaip tik vienai vieni dinastijos nariai ir tuo būdu negalėjo išduoti paslapčių valdomajai tautai. Per laiką, mes, pasinaudoję dinastiniais paveldėjimais, viską aukštyn kojomis apvertėm, ir politiką laimėjome, garantuodami savo tolimesnį pasisėkimą.

Gojų aristokratijos privilegijų panaikinimas. Visuose pasaulio kraštuose žodžiai „laisvė, lygybė, brolybė“ pritraukė mūsų akliesiems agentams padedant, minių minias žmonių, kurie su džiaugsmu nešė mūsų vėliavas. Tuo tarpu tie žodžiai buvo kirminai, kurie ėdė kinivarpavo gojų gerovę, naikindami visur santaiką, ramumą, solidarumą, tarpusavę pagalbą, griaudami visų jų valstybių pamatus. Jūs vėliau pamatysite, kad visa tai mums į naudą išėjo: ta aplinkybė padėjo mums įsgyti kozerį – privilegijų panaikinimą, kitaip sakant pačią gojų tvirtybę, jų ramstį, aristokratiją, kuri buvo vienintelis savųjų tautų užtarėjas ir gynėjas nuo žydų.

Naujoji aristokratija. Nuo amžių buvusios gojų aristokratijos (šviesuolių luomas) griuvėsiuose mes statome savo piniginės inteligentijos aristokratiją. Jinai viską valdys. Tos naujos aristokratijos cenzą mes nustatėme turtu, turtingumu, kuris nuo mūsų pareina, ir mokslu, kurį varo mūsų išminčiai.

Psichologinis išrokavimas. Mūsų pergalė palengvėjo dar ir tuo, kad santykiuose su mums reikalingais žmonėmis mes visados veikiame pačias jautriausias žmogaus proto stygas į išrokavimą, į gašlų nepasitenkinimą žmogaus materialiniais reikalavimais. O kiekviena čia pažymėta žmogaus silpnybė, paimta atskiromis, moka lengvai numušti iniciatyvą, atiduodant žmonių valdžią jų veikimo nupirkėjo žiniai.

Žmonių atstovų mainymaisi. Žmonių arba šalies atstovų mainymaisi atidavė tuos pačius žmones mums valdyti, tartum kokiems iš tikrųjų išrinkties valdytojams.

vidurinę klasę buvo paremta tik pavydu ir, kai jie patys buvo priimti į aukštesniąsias klases, tiek jų pavydas, tiek jų kova, pasibaigė.

Vokiečių darbo jėgos ietgalis susideda, be vokiečių darbininkų, taip pat iš išėjusių iš vidurinėsios klasės - tokio tipo atskalūnų, kurie protiškai įveikė vidurinę klasę ir kurie yra pritraukti kovon ne pavydo, bet neapykantos klasei, kuri atvedė Vokietiją į katastrofą ir kurie prisideda prie dirbančiosios klasės ne tam, kad gauti asmeninės naudos, o verčiau rado kelią į tautos kūrybinės galios šaltinį iš gilaus ir atsakingo poreikio. Jie prisidės prie vokiečių darbininkų, suvienyti draugyste. Intelektas ir raumenys kartu duos pradžią ateities stebuklui: Trečiajam Reichui.“

Proletariatas ir dirbančioji klasė

Klausiantysis:

„Tai, jeigu aš jus teisingai supratau, Nationalsocialistinė Vokiečių Darbininkų Partija yra proletarinė partija su buržuazine vadovybe?

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Matau. kad jūs tesugebate mastyti koncepcijomis laikotarpio, greitai beišnyksiančio. Vokietija, kurios norime mes, atstovauja visų šitų senų, asensusių kocepčių įveikimui. Mes nesame nei buržuaziški, nei proletariški. Buržuazijos koncepcijos yra negyvos, o proletariato niekada vėl neiškils. Mes nenorime nei to, kas šiandien eina į pabaigą, vidurinėsios klasės pasaulio formoje, nei to, į ką žydai ir jų tarnai veržiasi kaip „marksistinę-proletarinę“ ateitį. Mes norime dirbančiosios klasės Vokietijos. Ką tai reiškia? Tai reiškia, kad mes norime Vokietijos, kurioje darbas ir pasiekimas bus aukščiausi moraliniai bei politiniai standartai. Tai yra dėl ko mes esame darbininkų partija, tikriausia to žodžio prasme. Kai mes gausime valdžią valstybėje, Vokietija bus darbo nacija, dirbančiosios klasės valstybė.

Klausiantysis:

„Tai yra dideli žodžiai! Bet sakykite man, kas yra už jų! Ar jūs ruošiatės naudoti tuščias frazes nuslėpti neapgalvotas idėjas?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Visiškai ne, mano drauge. Nesupraskite manęs klaidingai. Ateities Vokietija bus pertvarkyta iki savo pamatų. Yra neteisinga manyti, kad vidurinioji klasė galėtų paveikti šį persitvarkymą, atsižvelgiant į tai, kad ji yra kartinis akmuo valstybės, prieš kurią šis persitvarkymas bus nukreiptas, tai yra šiandieninės Vokietijos vidurinioji klasė. Tai, žinoma, nereiškia, kad vidurinėsios klasės nariams nebus leista statyti naujosios Vokietijos. Pats istorinis vidurinėsios klasės vaidmuo yra pasibaigęs ir turės nusileisti jaunesnės, sveikesnės klasės kūrybinei galiai. Ji bus pakeista sveikesnės klasės - mes nesakome „proletariato“, nes tai būtų keiksmožodis prieš Vokietijos darbininkus - dirbančiąją klasę. Ši dirbančioji klasė įtraukia viską, kas dirba už Vokietiją ir link jos ateities: raumenis ir intelektą. Raumenys bus vedami intelekto ir intelektas jam užtikrins pastovų kūrybinės galios jėgostiekimą tam, kad pastatyti savo naują vokiečių valstybę. Šis tarpusavio pasitikėjimas tarp raumenų ir intelekto suvienys darbininkus iš abiejų pusių. Kol žydai sudarys vokiečių darbininkų vadovybę, jie naudos internacionalo nesusipratimą aptemdyti tai skiriančią liniją. Vokiškas intelektas, vadovaujantis vokiškiems raumenims pasireiškia vieninteliu šūkiu, vedančiu į laisvę: vokiečių intelekto ir raumenų darbininkai, vienykitės!“

Internacionalinis ir nacionalinis

Klausiantysis:

nukreipiamas žydų, bet ne atvirai. Masės reaguoja tik į tai, ką mato, todėl juodoji invazija buvo tai, kas radikalizavo žmones.

Mes, nacionalsocialistai, apdirbome šią energiją ir pavertėme ją baltųjų savigyna, Amerikoje dar negirdėtu fenomenu. Mes tai padarėme per intensyvų aktyvizmą, per daugelio metų laikotarpį, kasdien statydami jėgos pagrindus, nuo kurių kovoti. Ankstyvose stadijose, mes tai darėme taip pat, kaip yra populiaru ir šiandien.

Darbas su lipdukais. Pavieniai aktyvistai ir net būriai vyrų išeidavo kiekvieną naktį padengti gatvę po gatvės lipdukais dvigubai greičiau, negu pareigūnai galėdavo juos pašalinti. Šie lipdukai netrukus aiškiai apibrėžė judėjimo ribas ir paskelbė jas nacionalsocialistų teritorija.

Literatūros platinimas. Mes po darbo eidavome iš namo į namą, dieną po dienos ir, pagaliau, metus po metų. Mūsų vyrai savo rankomis platino literatūrą, atspausdintą mūsų pačių spaustuvių. Atsišaukimai ir laikraščiai spausdinami dešimtimis tūkstančių. Masės pradėjo atpažinti savo priešus (negrus) ir jų sąjungininkus, baltajai rasei priešišką žydų sistemą. Pagaliau, jos suvokė, kad tik mes, nacionalsocialistai, kovojome už jų teises, jų namus ir jų gyvenimus.

Kol mūsų veiklą augo, taip pat buvo ir su priešo veikla. Mes pradėjome gauti daugiau reklamos, pirma vietinės, tada nacionalinės spaudos dėmesį, kol tai tapo beveik kasdieniu nutikimu. Dalinti interviu telefonu man iš tiesų tapo rutina. Mano mėgstamiausias buvo tas, kuriame aš reporteriui ramiai paaiškinau, kad manęs nedomino, kiek žydų tariausiai žuvo, o kiek jų paspruko. Tada buvo šauksmai nuo Čikagos iki Tel Avivo.

Baltosios galios mitingai ir demonstracijos su mūsų šturmuotojais pilnose uniformose tapo įprastu dalyku visiems baltiems miesto žmonėms. Tai buvo puikiai parodyta per televiziją ir nebuvo reta, kad būtumėme rodomi per televiziją kelis kartus per savaitę. Tai pasiekė kulminaciją Prezidentinėje spaudos konferencijoje, kurioje žydai skundėsi prezidentui Karteriui apie „nacius“.

Mero Dalio politinė mašina nesėkmingai mėgino mus sužlugdyti dėl populiaraus palaikymo mums. Pažadėjęs per televiziją „uždaryti nacių būstinę“, jis pasidavė, kai jo paties pakalikai jam pasakė, kad tai jam kainuotų pernelyg daug balsų miesto pietryčiuose.

Pagaliau, masės buvo pasirengusios didžiajam testui: miesto tarybos rinkimams. Keturiuose rinkimų apylinkėse mieste, mes kovojome iš paskutiniųjų, eidavome nuo durų prie durų, apsiriboję tik savo finansų stygiumi. Aš dirbau pilnu etatu trečioje pamainoje fabrike, gyvendamas partijos būstinėje ir atiduodamas visą savo atlyginimą partijai. Tuo pačiu, aš dirbau partijai antra pamaina ir bandydamas miegoti per pirmąją pamainą.

Dabar net ir televizijos laidos mums darėsi vis labiau įprastos. Žmonės gatvėje mums sakydavo: „Aš vieną iš jūsų vyrukų mačiau vakar per televiziją!“ Jie buvo linksmi: vis dėl to, rinkimų dieną, sulaukėme gerų staigmenų.

Meras Dalis, „Karalius“, valdė savo mašiną geležine ranka. Tačiau jo žmonės nususuko nuo jo. Jo pakalikai sakė žmonėms: „Balsuokite už Dalį mero rinkimuose ir už nacius savivaldybės rinkimuose.“

Mes surinkome nemažai balsų, bet kai jie buvo pas valdžią skaičiavimui, jie buvo išmesti. Vienas iš mūsų partijos narių ir jo dešimties žmonių šeima balsavo už nacionalsocialistus, kaip ir dauguma jo kaimynų. Tačiau, suskaičiavus balsus, buvo paskelbta, kad toje apylinkėje „naciai“ surinko nulį taškų.

Aš pats, kaip rinkimų stebėtojas, sučiupau profesionalų demokratą, kuris balsavo septynis kartus tądien. Aš nugirdau jį netoliese esančiame restorane pasakojant savo „žygdarbį“ rinkimų kontrolieriui, jiems pietaujant.

Bet principe, mes sakome: gera respublika yra geriau, negu prasta monarchija ir gera monarchija yra geriau, negu prasta respublika. Abi valdymo formos turi savo pranašumus ir trūkumus. Jas pasverti vieną su kita yra darbas tautos, kuri žvelgia į pasaulį laisvėje.“

Juoda, balta ir raudona, ar juoda, raudona ir auksinė vėliava?

Klausiantysis:

„Dabar būkite sąžiningas, ar jūs esate už juodą-balta-raudoną, ar už juodą-raudoną-auksinę?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Nei už vieną, nei už kitą, kadangi:

1. Nėra jokio skirtumo mums, ar Šeidemano ir Strasemano respublikos galas ateis po juoda-balta-raudona, ar juoda-raudona-auksine. Turbūt juoda-raudona-auksinė būtų geriau, tada bent jau šita respublika numirtų savo pačios spalvų drobėje.

2. Bendros vėliavos klausimas galės būti išspręstas, kai vokiečių tauta bus suvienyta bendros idėjos ir bendros valios. Judėjimas, kuris pasieks šią nacionalinę vienybę taip pat duos savo spalvas visai tautai, kaip vienijantį ženklą. Mes esame įsitikinę, kad mes būsimė tas judėjimas.“

Mūsų programa

Klausiantysis:

„Kiekviena partija turi programą. Kokia jūsų? Jeigu norite laimėti vokiečių darbininką į savo pusę, ką jam siūlote?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Jeigu mes būtumėme pasipūtėliai, arba žydai, mes dabar išvardintume ilgą saraša pažadų. Niekas nėra lengviau, nei tai. Sakyti tiesą yra tai, kas yra sunku. Yra dar sunkiau ją išklausti ir suvokti. Mes ją sakome nė motais, žinodami, kad tik ji viena rodo kelią į laisvę ir išsigelbėjimą:

1. Žinoma, kiekviena partija turi savo programą. Bet jokia partija nėra bandžiusi savo programą įgyvendinti. Jokios negalėjo ir jokios negalės ateityje, nes visos programos, pateiktos iki šiol, yra netikusios.

2. Mūsų programa yra glausta: dirbančiosios vokiečių tautos laisvė. Būdas tai pasiekti yra aiškus ir paprastas: vokiečių darbininko išvadavimas ir jo reintegracija į nacionalinius rėmus.

Mes padarysime viską, ko reikės, pasiekti šiam tikslui. Mes neatsisakysime socialinės revoliucijos, jeigu nacijos laisvė to pareikalaus. Mes nebijome grandinių trūkimo ant šitos nacijos, jeigu tai yra reikalinga išsaugoti gyvenimui būtiniausius reikmenis Vokietijos darbo jėgai.

3. Mes pažadame vokiečių darbininkui tik tai: kad mes kartu su juo kovosime už jo teises iki paskutinio atodūsio, nesvarbu kiek ta kova gali kainuoti ir kas seks po jos. Mes siūlome didžiausią gėrį, kokį kas nors gali pasiūlyti žmonėms ir jų atstovaujamos socialinėms klasėms: kovą už laisvę ir duoną!”

Pakuoti lipdukų su svastika užsakymus man dar labiau patiko, negu pakuoti laikraščius. Svastika yra vienintelis tikrasis tarptautinis arijų simbolis, nes mūsų protėviai ją nešė per visus savo užkariavimus pasaulyje! Tik įsivaizduokite: svastikų vėliavos yra siunčiamos bendražygiams Kanadoje, Brazilijoje, Ispanijoje, Norvegijoje, Anglijoje ir Australijoje (tik per vieną dieną paštas atėjo iš šešiolikos šalių!). Kai kurias iš vėliavų, rodytų per Vokietijos televiziją, buvo atsiųstos iš vietos, kurioje aš dirbau.

Jaučiausi galintis visą tai apžvelgti, nes, skirtingai nei Marketo parkas, Pasaulinis puolimas yra milžiniška puzzle su kiekviena tauta, turinčia smulkesnes dalis. Viename kabinete yra eilė telefonų, fakso aparatų, kompiuterių ir spausdintuvų, sujungiančių mus su pasauliu.

Vieną dieną pirmasis mano pamatytas paketas buvo iš Argentinos ir jame buvo didelis dienraštis vokiečių kalboje. Aš pradėjau vartyti jo puslapius. Jo antrojo puslapio viršuje pamačiau mūsų vokišką lipduką „Wir sind wieder da!“ („Mes vėl esame čia!“). Po juo buvo laiškas nuo bendražygio. Likusi puslapio dalis buvo skirta Trečiojo Reicho asmenybėms, nors tai net nebuvo judėjimo publikacija. Jis buvo išleistas prieš mėnesį, tad turbūt buvo panašus į dalį kitos siuntos iš Pietų Amerikos

Tada aš tvarkiau krūvą siuntos iš Vengrijos, Ispanijos, Anglijos ir t. t. Prašymai informacijos, oficialios remėjų aplikacijos, narių mokeščiai, aukos ir veiksmų pranešimai iš viso pasaulio. Kokių veiksmų? Mažo masto? Taip, kai kurie iš jų buvo klijuojami lipdukai ir literatūros platinimas. Bet taip pat ir didelio masto veiksmai, kaip areštai ir nuosprendžiai dėl politinių priežaščių (atvyko specialus laiškas, bet apie tai vėliau).

Dėl laiko skirtumų, faksai pareidinėdavo visą dieną ir visą naktį septynias dienas per savaitę. Tądien krūva fakso pranešimų pasakojo apie demonstraciją Drėsdene, Vokietijoje. 1000 idėjos draugų protestavo prieš Reinerio nužudymo bylos atmetimą. Draugas Sontagas buvo nužudytas už savo didvyrišką nacionalsocialistinį pasipriešinimą prieš žydišką purvą ir pornografiją savo brangiajame Drezdene. Drezdeno gatvės buvo pilnos prijuočančių gyventojų, kol mūsų bendražygiai žygiavo pro šalį su plėviasuojančiomis vėliavomis. Net ir policija buvo prijuočianti, kaip rodo faktas, kad nei vienas mūsų idėjos draugas nebuvo suimtas, ar sužeistas. Drezdenas yra nacionalsocialistų tvirtovė!

Kitas fakso pranešimas nuo bendražygio iš Švedijos mums pranešė, kad sensacingoji dokumentika „Wahreheit macht frei“, kuri buvo transliuota trylikoje šalių, dabar turi tęsinį – „Wahreiheit macht frei, antrąją dalį“. Ji buvo transliuojama Švedijoje balandžio 12 – ają dieną. Abu filmai aiškiai parodo pasaulinį nacionalsocialistų aktyvizmą ir NSDAP/AO vaidmenį. Gaila, kad mes negauname jokių premijų už šią pasisekusią filmų seriją!

Staiga fakso aparatas atspausdino kitą pranešimą nuo vieno nario Europoje: Oficialu! Alesandra Musolini, kartu su savo atvirai fašistine partija laimėjo rinkimus! Šlovė Dučei! Tuo pat metu, kitas draugas padėjo ragelį. Jis aptarinėjo sekantį (ketvirtąjį) mūsų vengriškojo laikraščio „Uj rend“ numerį su vengru bendraminčiu, esančiu vakaruose. NSDAP/AO šiam draugui buvo kątik patikėjusi kompiuterį, kad jis galėtų paruošti spausdinimą vengrų kalba.

Savanorio pagalba atliko didelį vaidmenį sprendime išplėsti vengriškąjį laikraštį nuo keturių iki aštuonių puslapių, net nepraėjus metams nuo pirmojo numerio pasirodymo. Veikintis nacionalsocialistų solidarumas, pasiekintis rezultatų!

Tada jis išvertė specialųjį laišką, kurį minėjau ankščiau. Štampas buvo kroatiskas. Jis neturėjo siuntėjo adreso ir nebuvo pasirašytas. Autorius teigė, kad yra vokietis nacionalsocialistas, tarnaujantis tarptautiniame savanorių

kuri pašalino mūsų tautą iš istorijos. Bet mes susiduriame su faktais: jeigu septyniolika milijonų darbininkų kairėje klasių kovą laiko savo paskutine viltimi, tai tik todėl, kad dešinė praktikoje juos taip mokė šešiasdešimt metų. Ir kurgi mes gautumėme moralinį pateisinimą ėjimui prieš vidurinėsios klasės klasių kovos koncepciją, jeigu vidurinėsios klasės valstybės nebūtų, pirmiausia, išardymui iki savo pamatų ir pakeitimui nauja, socialistinės struktūros vokiška visuomene.“

Raumenys ir intelektas

Klausiantysis:

„Ir kas jums padės išardyti senąją sistemą ir pastatyti naująją?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Dėl to mes remiamės sveikais vokiečių darbininkų instinktais. Ateis diena, kai net ir paskutinis iš jų išvys šviesą. Kažkada, ir raumenys, ir intelektas pakils kartu į protestą ir tada bus mūsų eilė atnešti pokyčius ir teisti. Mes padarysime viską savo galioje, kad tas laikas ateitų greitai. Tada raumenų ir intelekto darbininkai susiras vienas kitą. Tada taps aišku, kas tikrai myli savo šalį, už partijų, ar socialinių klasių. Ir tada dirbantis ateities jaunimas statys trečiąją Vokietiją. Tas nepatyręs jaunimas tada galės spręsti. Ir išmintis, ir patirtis eis su jais kaip medžio lapai su vėju. Tada mes paimsime Vokietijos likimą į savo pačių rankas. Mes išspresime socializmo problemą radikaliai ir vieną kartą ir visiems laikams, nesibaimindami rūpeščių dėl tradicijų, išsilavinimo ir pelno, lygio ir socialinės klasės, atsižvelgdami į dirbančiųjų Vokietijos žmonių ateitį.“

Nacionalistinis ir socialistinis

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Tada mes įrodysime, kad nacionalizmas yra daugiau negu patogi moralinė teologija vidurinėsios klasės turtui ir kapitalistų pelnui. Korupcijos ir ištvirkimo pamazgų duobė tada pasiduos naujam nacionalizmui, kaip radikaliai nacionalinės savigynos formai ir naujam socializmui kaip samoningiausiam reikiamų jo priežaščių kūriniui.“

Marksizmo beviltiškumas

Klausiantysis:

„Jūs kalbate apie socializmą! Bet po šešiasdešimties metų kovos už socializmą, kuris pasibaigė visišku valstybės idealo panaikinimu, ar vokiečių darbininkas neturi pateisinamos priežasties nusivilti socializmu ir savo socialinės klasės ateitimi?“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Niekada! Apsvarstykite:

1. Jis šešiasdešimt metų kovojo ne už socializmą, bet už marksizmą. Ir marksizmas, su savo teorijomis, naikinančiomis rases ir tautas, yra tikra socializmo priešingybė.
2. Marksizmas niekada nebuvo vokiečių darbininko valstybės idealas. Jis priėmė žydiškų idėjų maišatį tik todėl, kad jam nebuvo daugiau pasirinkimų, jo kovoje už jo klasės laisvę.
3. Marksizmas yra kapavietė ne tik nacionalinėms tautoms, bet ir ypač tai klasei, kuri nuoširdžiai kovoja už

Julijus Štreicheris

ŽYDŲ PRISIPAŽINIMAI DĖL RITUALINIŲ ŽMOGŽUDYŠČIŲ

Redakcijos žodis

Mes čia leidžiame šią informatyvią medžiagą apie žydų ritualinių žmogžudyščių klausimą iš solidaus ir patikimo šaltinio, norėdami toliau supažindinti savo skaitytojus su žydijos tikrąja prigimtimi. Mums lieka visada atminti šiuos Julijaus Štreicherio žodžius:

„Vienu dalyku negali būti abejojama. Kas teturi žydiško kraujo, yra prarastas tautinei bendruomenei. Žydiškas kraujas kuria Judus. Su kiekvienu, kuris turi žydiško kraujo, yra pavojus, kad jis gali būti išdavikas. Mes niekada neturime suminkštėti žydo atžvilgiu... Tai nėra atsitiktinumas, kad amžius žydui nebuvo leista duoti priesaikos. Žydas gyvena tik tam, kad sukčiautų, tai galima rasti Talmude. Niekada neturi turėti gaileščio atstovams tautos, kurie kadaise šaukė: nukryžiuokite jį!“

ŽYDŲ PRISIPAŽINIMAI DĖL RITUALINIŲ ŽMOGŽUDYŠČIŲ

I. KRAUJO PASLAPTIS

Tolimesni ir nenuneigiami žydų ritualinių žmogžudyščių egzistavimo įrodymai yra gausūs žydų prisipažinimai. Jie ateina iš teismų, savanoriškų pareiškimų iš buvusių rabinų prisipažinimų. Prisipažinimai buvo atlikti dvejuose teismo procesuose. Vienas iš jų vyko Trente, 1475 – aisiais, o kitas Damaske 1840 – 1842 – aisiais metais. Savanoriškas pareiškimas buvo duotas jaunosios žydės ben Noud, kuri tai prisipažino prancūzų grafui Durfort-Civrac. Prisipažinimai buvo duoti šių rabinų, kurie atsivertė į krikščionybę: Drach ir

Dr.Paulius Josefas Gėbelsas:

„Atleiskite man, kad taip sakau, bet tada mūsų bendras priešas - kad ir koku vardu jį bevadintumėte: kapitalizmas, žydai, parlamentas, demokratija, ar marksizmas - bus pasiekęs, ko norėjo!”

Klausiantysis:

„Kodėl? Aš nesuprantu.“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Jis užtikrino, kad vokiečių tauta nesidomėtų politika. Ji gali toliau vergauti ir mirtinai persidirbti - o jos politiką žydai padarys už ją.“

Klausiantysis:

„Jūs esate nepermaldujamas. Bet aš jūsų klausiu: kuo aš galiu pasitikėti šią dieną, šiame amžiuje? Įvardinkite nors vieną partiją, kairės ar dešinės, kuri mums neprikišo tuščių frazių ir pažadų nuo pat 1918 metų ir įvardinkite nors vieną partiją, turėjusią bent menkiausius ketinimus įgyvendinti nors dalį tų pažadų.“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Jūs teisus. Visos partijos melavo ir apgaudinėjo žmones. Nei viena nebuvo sąžininga ir net nebandė realizuoti praktikoje to, ką mums žadėjo teorijoje. Jie savo tautą pažinojo tik rinkimų metu. Bet ar Vokietijos politinės partijos ir nusivylimas jų išdavystėmis turi būti sinonimiškos nusivylimui mūsų ateitimi? Jeigu partijos yra niekuo geros, tada palikime jas ir eikime prieš jas!”

Klausiantysis:

„Oi ne! Tam dabar jau per vėlu. Mes daugiau nebeturime drąsos, tikėjimo, ar ryžto, paskelbti naujos Vokietijos norą gyventi - tik ne sąlygomis, su kuriomis susiduriame šiandien.“

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Būtų gerai, jei sakytumėte, ne „mes“, o „aš“. Mes turime drąsą, tikėjimą ir ryžtą tai padaryti. Kaip jūs įsivaizduojate ateitį?“

Ekonomika ir politika

Klausiantysis:

„Yra vienas faktorius, kuriame aš dar matau liepsnelę vilties. Mūsų ekonomika. Aš tikiu, kad nesunaikinamas vokiečių tautos darbštumas pabaigoje triumfuos. Darbas ir ekonomika nulemia likimą. Mes turime dirbti daugiau ir kalbėti mažiau!”

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas:

„Labai gerai! Aš siūlau, kad jūs nueitumėte pas mūsų trejis milijonus bedarbių ir jiems aiškintumėte, lyg koks balsas dykūmoje: „Mes turime dirbti daugiau ir kalbėti mažiau!“ Galbūt tada kas nors jums parodys jūsų banalybių kvailumą šiek tiek aiškiau, negu aš dabar galiu ir noriu. :Ekonomika yra tai, kas lemia mūsų likimą!“

„Sfach chaba, moscho hal hagoym!“ „Taip (kaip vaikas, kurio kraujas įmaišytas į duoną ir vyną) tesudega visi gojai pragare!“

(Šis nedoras žydiškas ritualas yra įtariai panašus į krikščionų komuniją. Joje vynas yra geriamas vietoje kraujo ir duona vietoje kūno. Ką krikščionys daro simboliškai, žydai daro realybėje – yra ypatingas skirtumas!)

5. Ritualinis kraujas yra taip pat naudojamas kitokiais būdais:

a) Jaunai vedusiai porai yra duodamas kietai virtas kiaušinis, kuris buvo užgrūdintas išdžiuvusiame kraujyje.

b) Jis taip pat yra duodamas nėščioms moterims, kad palengvinti jų gimdymą.

c) Jis yra sumaišomas su kiaušinio baltymu, kuris uždedamas ant lininės medžiagos ir uždedamas ant mirusių žydų krūtinių, kad jie įžengtų į dangų be atsilyginimo.

d) Per apipjaustymą susmulkintas išdžiuvęs kraujas užbarstomas ant žaizdos, kad ji greičiau pagytų.

Kraujas taip pat gali būti naudojamas savo skystojoje būsenoje:

e) Jeigu į jį mirkomi vaisiai arba daržovės, o tada suvalgomos (Talmud – Schulchan aruch, Orach ajjim 158, 4), arba;

f) Jeigu su juo gali būti išgelbėtas mirštantis, ar nukaršęs žydas (Jore dea 155, 3). (Žydai turi prietarą, kuris kilęs iš Artimųjų rytų. Jie tiki, kad seni žmonės gali jaunėti, gerdami mažų vaikų kraują).

6. Kraujo likutis yra rūpestingai išsaugojamas vietinių rabinų ir išparduodamas paskirtų klajojančių žydų mažuose buteliuose gretimose sinagogose. Tas pats rabinas patvirtina, kad tai yra tikras grynas krikščionies kraujas.

7. Ritualinė žmogžudystė ir kraujo paslaptis yra pripažinta visų talmudinių žydų ir praktikuojama kada tik įmanoma. Žydas tiki, kad jis tuo bus „išpirktas“.

Šie septyni žydų papročiai ir taisyklės buvo įrodytos ne tik Trento ir Damasko teismuose, bet įvairiuose teismo procesuose ir bylose, kurios per istoriją vyko skirtingose pasaulio dalyse. Ir, žinoma, jos buvo viena nuo kitos visiškai nepriklausomos. Tai be abejonės įrodo jų tiesą ir tikrumą.

II. PURIMO ŽMOGŽUDYSTĖS

Ritualinė žmogžudystė per Purimą yra vykdoma prieš suaugusius ne žydus. Geidžiama šviežių stiprių vyrų ir moterų. Purimo šventė yra žydų švenčiama vasarį, arba kovą. Ji mini žydų atliktą 75000 antisemitiškų persų nužudymą. Šios skerdynės įvyko valdant persų karaliui Ahasuerosui (Kserksui). Jis turėjo ministrą (Hamaną), kuris suvokė žydiškąjį pavojų ir norėjo išvyti žydus. Karaliaus šliundra, žydė Estera, vietoje to jį įtikino pakarti Hamaną ir jo dešimt sūnų. Po to sekė 75000 antisemitiškų persų nužudymas, vadovaujant žydui Mordechėjui. Sekančią dieną žydai džiaugsmingai šventė šventę, kuri net šiandien yra laikoma „Purimo vaišėmis“.

Šioje šventėje žydai dažniausiai visiškai pasigeria. Taip nutinka ypač žydų ortodoksų susitikimuose. Per šias organizas yra rengiami vaidinimai, kuriuose vaizduojamas Hamano nužudymas. Hamano lėlė yra padedama ant scenos ir ji yra pakariama žydams besikeikiant ir beleidžiant prakeiksmus (nukreiptus prieš „gojus“). Talmudas